

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 399/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť O., M., zastúpenej advokátom JUDr. J. K., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 85/2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O., M., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2009 doručená sťažnosť O., M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 85/2006 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Obchodná akadémia listom zo dňa 29. 03. 2006 okamžite skončila pracovný pomer so žalobcom, t. j. Mgr. J. P. z dôvodu podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce (závažné porušenie pracovnej disciplíny). V liste je podrobne rozpísané nevhodné správanie žalobcu.

Okresný súd Michalovce uznesením zo dňa 04. 05. 2007 sp. zn. 10 C 85/2006 konanie prerušil do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 1 T 113/06. Toto rozhodnutie súd zdôvodnil tým, že vo veci prebieha trestné konanie, v ktorom súd zisťuje, či k skutku došlo a že také zistenie má údajne význam pre občianskoprávne konanie pod sp. zn. 10 C/85/06. V rozhodnutí sa odkazuje na § 109 ods. 2, písm. c) O. s. p.

Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. hovorí, pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Z okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaného zo dňa 29. 03. 2006 je zrejmé, že so žalobcom nebol skončený pracovný pomer z dôvodu § 68 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce (právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin), ale z dôvodu písm. b), t. j. závažné porušenie pracovnej disciplíny. Z listu zo dňa 29. 03. 2006 je ďalej zrejmé, že so žalobcom nebol skončený pracovný pomer z dôvodu, že bolo na neho podané trestné oznámenie, ale z dôvodu jeho nevhodného správania, čo je tam podrobne rozpísané...

Okresný súd Michalovce cit. rozhodnutím konanie prerušil dňa 04. 05. 2007 a dodnes vo veci neurobil žiadny úkon, čiže je absolútne nečinný 29 mesiacov. V trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 T 113/06 dodnes nebolo právoplatne rozhodnuté. Toto trestné konanie vrátane odvolacieho konania môže trvať ešte ďalšie 2 – 3 roky. Ja sa pýtam, či Okresný súd Michalovce bude čakať na výsledok tohto trestného konania ešte ďalších, napr. 5 rokov?...

Sťažovateľ listom zo dňa 22. 09. 2009 doručil predsedovi Okresného súdu Michalovce sťažnosť na prietahy v konaní na zákonného sudcu, ktorý v tejto veci má konať a rozhodnúť. Týmto sudcom je JUDr. M. L. Sťažovateľ dodnes na túto sťažnosť nedostal odpoveď...“

Keďže napadnuté konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené, sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo O., M.,... na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/85/2006 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Michalovce prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/85/2006 konal bez zbytočných prietáhov.“

Okrem toho sťažovateľka požiadala o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1

dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/08, I. ÚS 280/08).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupnom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 85/2006. K porušeniu označených práv malo dôjsť najmä tým, že okresný súd napadnuté konanie prerušil uznesením zo 4. mája 2007 *„a dodnes vo veci neurobil žiadny úkon, čiže je absolútne nečinný 29 mesiacov. V trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 T 113/06 dodnes nebolo právoplatne rozhodnuté.“*

Ústavný súd zo zapožičaného súvisiaceho spisu okresného súdu zistil, že uznesenie zo 4. mája 2007, ktorým bolo napadnuté konanie prerušené do právoplatného skončenia trestného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 113/06, nadobudlo právoplatnosť 15. júna 2007, pretože účastníci konania, teda ani sťažovateľka, sa proti nemu neodvolali.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 111 ods. 1 OSP ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.

Podľa § 111 ods. 2 OSP ak je konanie prerušené podľa § 109, súd urobí všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránili prekážky, ktoré spôsobili prerušenie alebo pre ktoré prerušenie trvá. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd i bez návrhu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom prerušení konania, ku ktorému došlo v súlade so zákonom. Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (m. m. I. ÚS 162/03) konštatuje, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v Občianskom súdnom poriadku, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto ústavný súd nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06).

K právoplatnému prerušeniu napadnutého konania ústavný súd poznamenáva, že v trestnom konaní, v súvislosti s ktorým bolo napadnuté konanie právoplatne prerušené, sa riešia otázky, ktoré podľa jeho názoru môžu mať význam pre rozhodnutie okresného súdu v napadnutom konaní.

Na základe uvedeného bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila táto podmienka, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 201 OSP účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Keďže v danom prípade zo sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľka podala odvolanie proti označenému uzneseniu o prerušení konania, v rámci ktorého mohla vzniesť obdobné námietky ako v sťažnosti doručenej ústavnému súdu (teda okrem iného aj poukázať na judikatúru všeobecných súdov, na ktorú sa odvoláva vo svojej sťažnosti), bolo potrebné jej sťažnosť odmietnuť aj pre neprípustnosť.

Ústavný súd napokon berúc do úvahy skutočnosť, že sťažovateľka po podaní sťažnosti na prietahy v konaní adresovanej predsedovi okresného súdu (22. septembra 2009) nevyčkala ani 30 dní na odpoveď a už 16. októbra 2009 podala na poštovú prepravu sťažnosť ústavnému súdu, poznamenáva, že ústavný súd mohol sťažnosť odmietnuť z toho dôvodu aj pre jej neprípustnosť.

Neprípustnosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde) vyplýva z toho, že podanie sťažnosti predsedovi okresného súdu (listom z 22. septembra 2009) v krátkom čase pred doručením sťažnosti ústavnému súdu (19. októbra 2009) sa javí byť iba formálnym úkonom, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak taká sťažnosť mohla mať, ak by predseda okresného súdu dostal primeranú (rozumnú) lehotu na preverenie okolností daného prípadu a nadväzne na to prijatie prípadných opatrení proti namietanému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 85/2006 (m. m. IV. ÚS 306/04, III. ÚS 78/05, IV. ÚS 194/05).

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uplatnenými požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2009